

ten osallistu mihinkään. Pudistan päätäni. ”Ei mihinkään?” terapeuttini vaatii minua katsekontaktiin. ”Ei kukaan?”

Terapeuttini kutsuu minut esiintymään Nuorisoaseman ja kaupungin järjestämiin juhliin. Nuorisoasema täyttää vuosia, en muista paljonko. Minulle luvataan maksaa kaksi ja puolisataa markkaa. Auttaa sekin jotain pahimpaan hätään, terapeutini sanoo. Lausun runoja ja sanon sanan tai kaksi. Minun lisäksi paikalla on kitaraa soittava tyttö. Tyttö laulaa jonkin laulun. Emme puhu toisillemme mitään. Ruokatarjoilu on hyvää, luksusta minulle. Seuraavana päivänä Nuorisoaseman nuori lääkäriharjoittelija kieltäytyy uusimasta rauhoittavasta reseptistäni.

”Sinulla on Libriumien vieroitusoireita”, lääkäri sanoo uhmakkaasti kaksikymmentäneljävuotiaan elämäkokemuksella, kahden minuutin keskustelun jälkeen. Leikkilääkäri ei ole tutustunut papereihini lainkaan. Resepti on yli vuoden vanha, koko aikana en ole ottanut tablettiakaan ja sitä aiemminkin maltillisesti. Terapeuttini ei ole informoinut lääkäriä mitenkään. ”Oletko ostanut katukaupasta jotain?” lääkäri kysyy. Katson kopeaa tyttöä raivoissani, mutta nielen nöyryytyksen kuin piesty lammas. Mumisen vastaukseksi jotain epämääräistä. Olen pillahtaa itkuun. Joka hetki tiedostan olevani menossa pois raiteiltani. Ohimoani porataan asfalttiporalla, pitkin sisuksiani vilistää karvaisia otuksia, olen kuristua. Alan ymmärtää niitä, jotka heittäytyvät pelotta päin kuolemaa.

”Mitä jos tulet ensi viikolla uudestaan, räätäloidään sinulle jotain”, lääkäri sanoo maireasti. Nostan vasemman käteni ylös, näytän sormusta. Seuraavalla viikolla olen häämatkalla. Lääkäri vilkaisee hoitajaa ohimennen, ymmärtää erehtyneensä, ehkä. ”Sekö sinua ahdistaa? Avioituminen?” leikkilääkäri yrittää. Nousen ylös, en vastaa. Jotakin on läikähäntynyt pysyvästi yli. Kuulen sen päässäni voimakkaana kumuna, kuin ukkosilman aiheuttamina sähköpurkauksina. Ääni muistuttaa sortuvan

9.11. Kipupäivä tänään. Lääkäri epäili, että minulla on psori iskemässä lujemmalla voimalla niveliin. Vaikea liikkua, pakolisen aamukävelyn kauppaan tein. Odotan, että pillerit alkavat vaikuttaa, sitten katsottava videolta tuo eilen kakkoskanavalta tullut dokumentti. Pakenen omiin maailmoihini, unen, valveen, toden, tarun rajamaille. En pysty kunnolla istumaan enkä kirjoittamaan. Mitä mahtoivat säätiedotuksessa tälle päivälle luvata? Ainakin nyt näyttää aurinkoiselta. Epätodellisissa tunnelmissa eilen, minua pyydettiin erään yhdistyksen johtokuntaan (kyseessä ei ole mt-yhdistys). Sain välittömästi paniikkikohtauksen, koska koin kutsun niin mielettömän isoksi kunniaksi. Mieli hajosi sirpaleiksi sen tien. Heräilin pitkin yötä särkyihin ja painajaisiin. En ole varma, mille tolalle asia minun sekavien sähköpostieni jälkeen jäi. Matkat, yöpymiset, kokouspalkkiot kuulemma maksetaan. Käytännössä suostuin ehdolle, mutta toisaalta tein selväksi, että minun varaani on mielipuolista laskea mitään. En ole matkustanut vuosiin minnekään. Helsingissä kävin viimeksi seitsemän vuotta sitten. Tampereella kolmekymmentä vuotta sitten. Raisiossa käyminenkin on minulle saavutus, tavallisesti pakkaan mehupullon, kourallisen tabletteja ja voileipää mukaan.

10.11. Migreeni. Rannalla aamulla. Meri oli tyyni. Tulisipa pian kevät, muuttolinnut, kukat, perhoset.

11.11. Toivoton olo ollut eilisestä saakka, kuin mustassa aukossa. Johtuu varmaan noista huomenna alkavista psykologisista testeistä. Pirullista, kun yhtään ei tiedä, mitä siellä tapahtuu. Onneksi aika heti aamulla, ei tarvitse odottaa. Sataa, kutiaa, sattuu. Jalat eivät toimi kunnolla eivätkä sormet. Päänahka, jalkapohjat ja korvat kuin kirppuarmeijan miehityksen jäljiltä. Kuinka psori löytääkin tiensä kaikkein keljuimpiin paikkoihin? Ajatukset harhailevat. Uhkakuvia kaikkialla. Tarinoiden

Kerännyt linkkejä varastoon taas. Etsinyt vastauksia, vastauksia mihin, en tiedä.

Tuli työntä, aamuinen myrsky loppui yhtä nopeasti kuin alkoikin. Perkeleellisiä kipuja taas. Ei olisi näistä jaloista enää juoksemaan lyhyttä eikä pitkää matkaa, päivä päivältä vaikeampi päästä sängystä ylös.

Hönttönen

Varaston miehistä luikuri-Hönttösestä tulee minulle ajan kuluessa pakkomielle. Sen vinksahaneesta lieron mielestä ei ota selvää. Hönttönen on pesunkestävä taivaanrannamaalari ja sosiopaatti, varastaa, huijaa ja keplottelee sen minkä piereskelyiltään kerkiää.

Omasta mielestään Hönttönen on rakennusmies, oma firma ja kaikki.

– Ollut hiljaista sillä rintamalla viime vuodet, Hönttönen sanoo.

– Rakennuspuolella vai? minä kysyn.

– Niin.

– Ei uutisissa vain mitään sellaista ole väitetty.

Ajaudun parissa viikossa Hönttösen kanssa ilmiriitaan. Hönttönen pitää minua snobina, se luulee että minulla on takana pitkä jono opintoja ja vielä pidempi rivi naisia, vaikka tosiasiassa en ole hitusvinkulaa kolmeen vuoteen nähnytkään ja ammattikoulusta selvisin läpi rimaa hipoen.

Sanon ääneen sen, minkä joka jätkä tietää muutenkin. Meitä kohdellaan kuin neljävuotiaita lapsia, olemme paskaduunissa, paskapalkalla, kun nykymenon rattailta viemäritasolle tipahtaneille ei muutakaan ole kaupungin taholta keksitty. Ilman pitkän karenssin pelkoa tähän vittulaan ei ilmestyisi yhtenäkkään aamuna kukaan. Pissavaisen Aimo tiivistää asian kerran pukuhuoneessa hyvin.